

PROLOGAS

Ruduo, 1995 metai

Syhauzas, Nortumberlandas

Vyras, kurį visi vadino Haču, stebėjo, kaip moteris laviruoja tarp klientų bare. Žiūrint į Džemą jo širdis imdavo sparčiau plakti, visai kaip pirmą kartą, kai dar būdamas vaikas pamatė ją mokyklos žaidimų aikštelėje. Dabar Džema — tikra moteris, dėl to nekilo jokių abejonių. Aukšta, liekna, ilgais šviesiais spindinčiais plaukais, vilnijančiais ant nugaros; nuo Džemos sklido gražioms moterims būdingas pasitikėjimas savimi, kylantis iš žinojimo, jog užtenka pažvelgti tam tikru žvilgsniu, ir tokie vyrai kaip jis puls po kojomis.

„Moliuskų užėiga“ buvo stebėtinai pilna ketvirtadienio vakarą ne sezono metu. Hačas stebėjo, kaip Džema braunasi pro triukšmingą vietinių minią it egzotiška gėlė, besistiebianči pro dygliuotą atžalyną, ir žvilgsniu naršydama pažįstamų veidų jūrą artėja prie baro.

Prie jo.

Hačas toliau pildė bokalus, įsmeigęs akis į alaus pilstymo aparatą.

— Sveikutis, Hačai, — pasilabino Džema. — Matei kur nors Krisą?

Vyro lūpos persikreipė.

— Maniau, judu šiandien ruošėtės išplaukti? — atsiliepė Hačas, norėdamas išlošti daugiau laiko.

— Turėjome susitikti uoste maždaug prieš dvidešimt minučių, — sumurmėjo Džema ir dirstelėjo į seną medinį laikrodį ant sienos.

— Tik prieš dvidešimt minučių? — Hačas nusišypsojo. — Kriso esu laukęs ir ilgiau.

Kai ji atsilygino šypsena, vyras pasijuto, lyg kas į paširdžius būtų suvaręs peilį.

— Žinau, — sutiko Džema. — Krisas niekad neprisistato laiku. Gal reiktų grįžti į uostą ir pažiūrėti, ar jis jau atėjo...

— Gali pabūti ir po stogu, kur šilta, — suskubo pasiūlyti Hačas. — Gal ko išgertum?

Jis nuėjo prie lentynos, kur stovėjo baltasis vynas. Žinojo, kad Džema jį mėgsta, bet moteris papurtė galvą.

— Ne, ne šiandien, — atsisakė. — Išgersiu tik kokakolos, ačiū.

Hačas gūžtelėjo.

— Na, tai kaip laikaisi?

Džema užsirangė ant kėdės ir sukryžiuo rankas ant baro, tik puse ausies klausydamasi Hačo.

— Ką? A, ačiū, gerai. Bandau pastatyti „Kriauklinėtojus“ ant kojų, bet dabar netinkamas metų laikas. Tokiu oru beveik niekas nenori nardyti.

Hačas pritariamai numykė. Ruduo Nortumberlande nebuvo geriausias laikas kurti naują nardymo mokyklą: tik entuziastingiausi mėgėjai ir profesionalūs narai norėtų leistis į stingdančias Šiaurės jūros gelmes, bet jie jau turėjo savo nardymo įrangą, o greičiausiai ir katerius.

Tačiau Hačui neapsivertė liežuvis pasakyti tai Džemai, todėl tik pranešė:

— Prie Bednelo rado dar vieną sudužusį laivą. Jis turėtų iš naujo pakurstyti susidomėjimą.

Šiaurės rytų pakrantė garsėjo sudužusiais laivais: amžiams bėgant uolėtų pakrančių ir audringų orų aukomis tapo nelaimėliai galeonai, ratiniai garlaiviai, krovininiai ir kariniai laivai. Kai tik pasklisdavo žinia apie naujai rastą nuskendusį laivą, naujiena priviliodavo lobių ieškančius narus ir jūrų archeologus iš viso pasaulio.

— Tikiuosi, — sumurmėjo Džema. — Aš...

Moters žodžius nutraukė jai liemenį apsvijusios raumeningos rankos.

— Štai kur tu!

Kristoferis Ridas — draugams Krakenas — plačiai nusišypsojo ir nuleidęs juodbruvą galvą įsikniaubė Džemai į kaklą bei grėsmingai suurzgė ją prajuokindamas. Hačas nususuko ir suskubo priimti kitą užsakymą, stengdamasis išmesti iš galvos kupiną susižavėjimo Džemos veidą, pamiršti, kaip jis atgijo, kai mergina pastebėjo jo jaunėlį brolių.

— Ieškojau tavęs, — pakėlęs galvą pamelavo Krisas. — Ar vis dar norėtum plaukti?

Džema suraukė kaktą.

— Buvau uoste. Maniau, tarėmės susitikti ten?

— Ne, pupa, nusprendėme susitikti čia, pamiršai? — Krisas kantriai pažvelgė į Džemą, paskui brūkštelėjo lūpomis jai per lūpas. — Na, dabar jau nesvarbu, tiesa?

Žvelgdama į jo galias rudas akis Džema būtų patikėjusi bet kuo.

— Žinoma, nesvarbu, — sutiko ji, šypsodamasi iki ausų. — Galime eiti tuoj pat, jei nori?

Mirktelėjęs broliui Krisas padėjo Džemai nulipti nuo kėdės ir po akimirkos jiedu dingo. Hačas labai atsargiai paėmė nuo baro nepaliestą kokakolos stiklinę. Nulydėjo akimis brolių, išeinantį su moterimi, kurią mylėjo, matė, kaip jo ranka nuslydo Džemos nugara nesustodama ant juosmens, matė, kaip mergina stabtelėjo, pasistiebė ir pabučiavo Krisą, užmiršusi viską aplink.

Paskui nusigręžė, nes ilgiau žiūrėti nebegalėjo.

Po trijų dienų

Hačas aptiko Džemą Bamberio paplūdimyje, už gero pusantro kilometro į šiaurę nuo Syhauzo. Ryte paplūdimys buvo bemaž tuščias, mergina sėdėjo smėlio kopose ir stebėjosi į jūrą, paskendusi savo mintyse. Čia buvo labai gražu: auksinio smėlio paplūdimys driekėsi kiek akys užmato, o virš jo ant stačios kalvos viršūnės stūksojo galinga tvirtovė, kurioje kadaise gyveno ankstyvieji Angliją valdę karaliai.

— Džema?

Ji išsiblaškiusi atsigręžė.

— Hačai?

Klampojant link jos per kopas, vyro kojos grimzdo į smulkų smėlį; Hačas pasistatė apykaklę, gindamasis nuo žvarbaus vėjo gūsių, atsiritusių kartu su potvyniu.

— Nieko, jei prisėsiu šalia?

Priartėjęs jis pastebėjo druskingais dryžiais ant išblyškusio veido išdžiūvusias ašaras.

— Jis negrižo, — Džemos balsas lūžinėjo. — Krisas išvažiuo ir negrižo.

— Praėjo dar tik kelios dienos, — atsakė Hačas. — Žinai, koks tas Krisas...

Mergina užsimerkė, skruostu nusirito dar viena ašara.

— Tai kas kita, — pavargusiu balsu ištarė ji. — Jis... Aš...

Nepajėgęs susilaikyti, Hačas paėmė Džemą už rankos — šioji buvo suglebusi ir šalta.

— Aš... Aš pasakiau jam apie vaiką, — sušnabždėjo mergina. — Pasakiau, kad jis taps tėvu, o kitą rytą jo neberadau.

Hačas pajuto, kaip viduje kažkas įtrūko, lig šiol nepaliesta širdies dalelė sueižėjo į tūkstančius šukių. Jo žvilgsnis nuslydo prie Džemos pilvo, paslėpto striukės klostėse. Jis tebebuvo plokščias, bet kažkur viduje buvo užsimezgusi gyvybė.

— Kaip Krisas sureagavo, kai jam pasakei? — tyliai paklausė, stengdamasis suvaldyti pyktį.

Džema pakėlė virpančius piršus ir nubraukė iš naujo pasirodžiusias ašaras.

— Jis... iš pradžių nustebo. Paskui atrodė laimingas. Maniau, kad Krisas laimingas, — pakartojo ji, bet ties paskutiniu žodžiu balsas užlūžo. — Žinau, kad jis nerimavo dėl pinigų ir dėl verslo.

Hačui tai nebuvo naujiena. Krisas jau dukart buvo pas ją atėjęs su prašymu sušelpsti, o Džema apie tai nieko nežinojo.

— Mes atsigulėme, o kai ryte pabudau, jo nebebuvo.

— Ir tu su juo daugiau nebesikalbėjai?

Džema šniurkštelėjo nosimi ir papurtė galvą.

— Žinau... Žinau, kad Krisas nepasiruošęs turėti vaikų, — pasakė ji. — Tačiau tai nereiškia, kad jis būtų buvęs netikęs tėvas.

Bandžiau jam pasakyti, kad viskas susitvarkys, kad mes *nepražūsime*.

Hačas tylėjo.

— Krisas nenuvažiavo pas jūsų mamą, — tęsė Džema. — Aš jai jau skambinau. Tačiau neturiu jo tėčio numerio...

Brolių mama buvo ta pati, bet tėvai skirtingi.

— Aš jį rasiu, — pažadėjo Hačas.

— Bet jei... jei jo ten nėra, nežinau, ką daryti. Nežinau, ką mes darysime.

Hačas tvirčiau suspaudė Džemos ranką ir pravėrė burną pasakyti viską, ką troško, visus tuos meilės žodžius, kuriuos nešiojosi kaip naštą ant krūtinės, tačiau ji buvo nepasirengusi juos išgirsti.

— Jei Krisas ne ten, kreipsimės į policiją, — prabilo vyras. — Jei jie nepadės, gal jis *nenori* būti surastas.

Hačas tvirčiau sukando dantis galvodamas apie brolių, apie visus tuos nusivylimo ir nevirties kupinus metus. Krisą likimas apdovanojo tvirtu kūnu, sveiku protu bei gražia išvaizda, o tai reiškė, kad jis niekad nebus vienišas. Tačiau broliui visa tai atrodė savaime suprantama, jis niekad nesusimąstė apie skausmą, kurį gali sukelti ir kiek gyvenimų sugriauti.

Hačas *jo nekeitė*.

Vyras giliai atsiduso, stengdamasis atsikratyti šio jausmo, bet neapykanta grįžo dar labiau sustiprėjusi ir skalavo kūną neslūgstančiomis bangomis, matant sugniuždytą mylimą moterį.

— Tu niekad nebūsi viena, — pažadėjo jai Hačas. — Aš tavimi pasirūpinsiu.

Tačiau Džema nesiklausė, nes mintimis buvo toli nuo čia, stebėjo jūrą ir bangas, kurios ritosi į pakrantę ir grįždavo atgal

laikui nepavaldaus šokio ritmu. Toli horizonte ant vandens susposi valtis, it taškelis danguje, rytui auštant nutviekstame įvairiausiomis spalvomis.

Po minutėlės Džema atsisuko ir pažvelgė į šalia sėdintį vyrą. Ji tarėsi išvelgianti nežymų giminišką panašumą. Tačiau Kriso akys buvo tamsiai rudos, o Polo Hačinsono — skaisčiai mėlynos, be to, jose siautė jausmų uraganas.

Ji nugrėžė žvilgsnį ir delnais nusibraukė ašaras.

— Man reiktų grįžti, — sušnabždėjo.

Hačas padėjo merginai atsistoti.

— Ačiū, — tyliai padėkojo ji. — Aš...

Ir tada Džema tiesiog papurtė galvą, nusisuko ir nužingsniavo per kopas — tolyn nuo Hačo ir jo pasiūlyto gyvenimo.

1 skyrius

*Ketvirtadienis, 2018 metų lapkričio 1
Po dvidešimt trejų metų*

Saulė leidosi už horizonto, bet prieš nugrimzdama už pasaulio krašto gintarinėmis spindulių arkomis nutvieskė ramius Šiaurės jūros vandenį. Per bangas pukšėjo nedidukas narų kateris, jis pavojingai sūpavosi ir kartkartėmis, bangoms susitelkus prie šonų, užversdavo laivapriekį į dangų, bet netrukus bangos atslūgdavo ir viskas prasidėdavo iš naujo. Kelionė buvo lėta, Ijanas Takeris stūmėsi per klastingas sroves, šimtmečius garsėjančias tuo, kad paskandino daug didesnius laivus už kuklų katerį, kurį jis su pasididžiavimu vadino savu.

Farno salas, nelygu potvynis, sudarė nuo penkiolikos iki dvidešimt aštuonių salelių, taip pat ir gamtos draustinis, kuriame gyveno tūkstančiai saugomų paukščių ir stovėjo keli švyturiai, kone du šimtus metų nukreipiantys laivus nuo uolų. Vis dėlto ir jie neapsaugojo nuo pražūties nesuskaičiuojamą daugybę laivų, kurių skeletai gulėjo tamsioje vandens gelmėje. Tik patyręs jūreivis gebėjo vairuoti laivą šiuose vandenyse ir tik dar labiau patyręs naras galėjo nusileisti ir ištirti povandenines kapines.

Ijanas prisimerkęs pažvelgė į saulę ir paskaičiavo, kiek jam liko laiko, kol šviesa galutinai išblės.

Daugiausia penkiolika minučių.

Grįžti į Syhauzo uostą prireiks dar pusvalandžio, būtų tikras

kvailys, jei plauktų siaurais, uolėtais Farno kanalais tamsoje be svarios priežasties.

Kad ir kaip ten būtų...

Ijanas prisiminė visus jūrlapius, kuriuos taip kruopščiai sudarinėjo keletą pastarųjų metų, begales panėrimų ir daugybę valandų, praleistų tyrinėjant praeitį. Jis neabejojo, kad kažkur po pasišiaušusiomis bangomis slepiasi neatrastas sudužęs laivas, tapsiantis pasauline sensacija.

Jei tik galėtų jį surasti.

Staiga apsisprendęs Ijanas pakeitė kursą ir apgręžė katerį link salų. Jei paskubės, dar spės paskutinį kartą panerti prieš naktį.

Kateriui atsukus laivagalį, prieblandoje ėmė mirksėti balta šviesa, reguliariais intervalais siūsdama perspėjimus. Paskui du sykius garsiai sukaukė rūko sirena. Ijanas tvirčiau suspaudė vairą, jo akys nukrypo į švyturio siluetą tamsraudoniais tonais nusidažiusio mėlyno dangaus fone.

Grižk namo, — kvietė švyturys. — Apsigręžk.

Ijanas papurtė galvą ir tvirčiau įsikibo į vairą. Visada yra laiko paskutinįkart panerti.

— *Deize!*

Džema Doston žiūrėjo, kaip jauna barmenė sukiojasi „Moliuskų užkeigos“ salėje, plepėdama ir juokaudama su vietiniais, užsukusiais kaip įprasta penktadienio vakarą sukirsti keptos žuvis su skrudintomis bulvytėmis. Puiku, kad ji taip draugiškai bendrauja, suirzusi pamanė Džema, bet ant stalų kaupėsi nešvarios lėkštės, o tuščias taures reikėjo papildyti.

Nusprendusi vėliau griežtai pasišnekėti, moteris įbruko pa-

šluostę į užpakalinę džinsų kišenę, greitai apėjo salę ir pati nurinko lėkštes bei priėmė gėrimų užsakymus.

Deizė atskubėjo prie jos.

— Atsiprašau, Džema...

— Tiek to, — atrėžė šioji kiek garsiau, nei ketino. — Tiesiog nunešk jas į virtuvę.

Džema padavė lėkščių stirtą Deizei.

— Devintam numeriui reikia dviejų bokalų „Guinness“, o keturioliktam nunešk didelę taurę šardonė ir dietinės kokakolos.

Deizė energingai palinksėjo ir nubėgo į virtuvę.

Nenuleisdama nuo jos akių Džema pakėlė ranką prie geliančio smilkinio ir giliai atsiduso.

— Sunkus vakaras?

Hačas prisiartino prie jos ir patrynė nugarą. Jei ranka užsibuvo sekundės dalį ilgiau, nei dera, nė vienas apie tai neužsiminė.

— Ne sunkesnis nei įprastai, — atsakė Džema, stengdamasi nekreipti dėmesio į garsų lėkščių tarškėjimą, sklindantį iš virtuvės. — Verslas klesti.

Jiedu apsidairė po pilną užėigos salę, kurioje sėdėjo tiek turistai, tiek vietiniai ir plepėjo apie viską, pradedant realybės šou „Meilės sala“ ir baigiant Amerikos politika. Čia tvyrojo jauki atmosfera, naujoje geležinėje krosnyje spragsėjo gerai įkūrenta ugnis. Per kelerius pastaruosius metus Hačas su Džema atnaujino seną uosto užėigą ir sukūrė vietą, kur žmonės galėtų atvykti ir apsistoti. Tačiau ji nebuvo tokia prabangi, kad vietiniai klientai pasijustų čia nepageidaujami. Regis, pavyko rasti aukso vidurį.

— Taip, sekasi gerai, — sutiko Hačas, su šypsena žvelgdamas į Džemą. — Už tai reikia dėkoti tau. Skirtingai nei tu, aš

nesuprantu, kas kur dera ar ką reikia dažyti „Karvelio alsavimo“ ar „Dramblio mėšlo“ atspalviais...

Džema nusijuokė.

— Svarbu ne tik dažai. Tu puikiai padirbėjai, Hačai. Aš tik dėkoju...

— Ne, nepradėk iš naujo.

Džema ėmė gniaužyti pašluostę.

— Kalbu rimtai, — tyliai ištarė ji. — Aš tau dėkinga, kad tada, prieš daugelį metų, suteikei mums stogą virš galvos. Nebuvau tikra, ar man pavyks vadovauti užteigai, bet laikui bėgant pamėgau savo darbą.

Bet ne ji, — sukuždėjo Hačo širdis.

Jo taip ir nepamilo.

— Čia tavo namai, — pasakė jis Džemai ir atsikrenkštė. — Pastarosiomis dienomis beveik nemačiau Džošo.

Džema staiga pasijuto išvargusi ir užsimerkė.

— Aš taip pat, — prisipažino.

Sulig kiekvienais prabėgančiais metais sūnus vis labiau panašėjo į tėvą: buvo užsispyręs, išvaizdus ir jam mažai kas rūpėjo, išskyrus jo brangujį katerį.

— Regis, jam sekasi rūpintis „Kriauklinėtojais“, — pasakė Hačas.

Kai Džošas Dosonas susidomėjo senąja motinos nardymo mokykla, galima sakyti, niekas nesitikėjo, kad tas susidomėjimas užsitęs. Iki šiol buvo ir kitų projektų, kitų verslų, kurie greit būdavo pamirštami.

— Jis myli jūrą, — atsakė Džema. — Džošą ji visada traukė, visai kaip...

Visai kaip Krisą, — norėjo pasakyti Džema.

Hačas vėl paglostė jai nugarą, nebyliai išreikšdamas palaikymą. Maždaug tokiu metų laiku daugiau nei prieš dvidešimt metų Krisas dingo, bet skausmas vis tiek perrėždavo visus barjerus, kuriais jie apsistatė, gindamiesi nuo šio jausmo.

— Vilką minim, — tyliai ištarė Hačas ir nuoširdžiai nusisypsojo neskubiai pro duris įėjusiam jaunuoliui, kuris atrodė it iš akies luptas jo brolis. Panašumas buvo toks stulbinantis, kad Hačui suspurdo širdis ir šypsena vos vos priblėso.

— Sveiki, — pasilabino Džošas, pasilenkęs pakštelėjo Džemai į skruostą ir permetė žvilgsniu salę. — Ar turiu šansų gauti ko nors užkąsti?

— Turėjau žinoti, kad galvosi apie savo pilvą, — sukikeno Hačas. — Ko norėtum?

— A... — Džošas vėl apsidairė po salę. — O Deizė šįvakar dirba?

Džema tvirčiau suspaudė lūpas.

— *Taip*, tačiau nemėgink jos blaškyti, — perspėjo sūnų. — Tos merginos nereikia raginti paplepėti.

— Nė nesvajočiau, — atsakė Džošas ir šelmiškai šyptelėjo, pastebėjęs į kitą salės galą traukiančią smulkutę brunetę su garuojančio maisto lėkštėmis. — Tiesą sakant, aš jai padėsiu.

— Mums nereikia...

Džemos žodžiai pakibo ore, nes sūnus nuskubėjo paimiti lėkščių iš Deizės ir galantiškai išdalijo jas laukiantiems klientams, kol mergina žiūrėjo į jį susižavėjimo kupinomis akimis. Džemos krūtinę pervėrė netikėtai stiprus skausmas, mat ji atpažino tą žvilgsnį, ir pati šitaip žiūrėjo prieš daugybę metų.

— Tiesiog jie jauni, — sumurmėjo Hačas, vesdamasis Džemą į šalį.

— Kaip ir aš kažkada, — kimiai atsakė ji. — Aš tik...

Džema nebaigė sakinio, nes užėigos durys atsilapojo ir pro jas įvirto Ijanas Takeris, o paskui jį siūbtelėjo vėsaus ir sūraus oro gūsis. Takeris vis dar vilkėjo naro kostiumą, buvo išsipykęs į nudrengtus sportbačius ir apsigaubęs lietpalčiu.

— Labas vakaras, Ijanai, — bičiuliškai pasisveikino Hačas. — Norėtum ko nors užkąsti vakarienei?

Vyras išsišiepė kaip kvailys ir papurtė plinkančią galvą, nuo lempų apšviesto pakaušio ant pečių pažiuro jūros purslai.

— Nė kąsnio nepraryčiau, — pareiškė susijaudinęs Ijanas. — Bet išgersiu taurę šampano. *Ne!* Visą butelį — ir visus čia esančius pavaišinsiu gėrimu!

Džema su Haču smagiai susižvalgė, o garsus svečio pareiškimas pritraukė keletą smalsių žvilgsnių.

— Išlošei loterijoje, ar ką? — šūktelėjo Džošas.

— Dar geriau, — nesiliaudamas šypstotis atsakė Ijanas. — Daug geriau. Aš jį radau! Radau paskendusį laivą!

Kitoje salės pusėje Deizė išliejo lėkštę sriubos su pupelėmis ir kumpiu klientui į sterblę.

— Dėl Dievo meilės, — sumurmėjo Džema ir nuskubėjo taisyti padėties.

— Geriau pasisaugok ir garsiai tokių naujienų nešūkauk, — pusbalsiu ištarė Hačas, atsigręždamas į Ijaną. — Dauguma čia esančiųjų ir patys narai, vienas kitas, kaip visi žino, apšvarina senus paskendusius laivus ir išneša viską, ką gali prastumti užsienio kolekcionieriams. Pasisaugok, kad tavęs kas nors neaplenktų.

— Tegul mėgina, vis tiek neras, — su pasitikėjimu išrėžė Ijanas. — Trisdešimt metų užtrukau, kol aptikau tą vietą, net ir pats nesu tikras, ar vėl sugebėsiu ją rasti.

Hačas gūžtelėjo, padavė vyrui užsakytą šampaną ir ėmė dalyti klientams salėje jų gėrimus. Kai Ijanas išėjo į svečių kambarį antrame aukšte nusiprausti po dušu ir persirengti, Džošas įlindo už baro ir kumštelėjo dėdę.

— Ką tu apie tai manai?

Hačas net nepakėlė akių.

— Ijanas kasmet čia atvažiuoja ieškoti kažkokio seno vikingų drakaro, apie kurį kažkur yra skaitęs. Net *jei* tas laivas egzistuotų, jūra jį pasiglemžė prieš šimtus metų, bet pamėgink tą pasakyti Ijanui. Jis apsėstas.

Hačas nutilo, padavė klientams dvi vyno taures, tada tęsė:

— Kartą ar du Ijanas rado kažkokių smulkmenų, aštuonio-likto amžiaus patrankų ar senų kalavijų. Tiesa, dar nesu matęs jo tokio susijaudinusio, — pripažino truputį susiraukęs. — Gal vis dėlto Ijanas pagaliau rado ką nors svarbaus.

— Nežinau, kaip jis gali būti toks užtikrintas, — nusistebėjo Džošas. — Ten dabar tamsiau nei velnio irštvoj.

Hačas pritariamai sumurmėjo, paskui mostelėjo galva į lubas, kur kambaryje viršuje buvo apsistojęs Ijanas.

— Šiaip ar taip, jis turėtų geriau pagalvoti, ką kalba. Per pastaruosius metus užsidarė daugybė verslų — gana daug, kad žmonės pultų į neviltį. Mano laikais būdavo tokių, kurie išplaukdavo į jūrą apšvarinti nuskendusią laivų net ir naktimis, jei tik manydavo, kad verta vargintis.

Džošas nejaukiai pasimuistė.

— Ne kažį ką surastų, nes niekas nežino, kur plaukti.

— Taip, — patvirtino Hačas ir įrėmė į Džošą ramų žvilgsnį. — Taip gal net ir geriau.